

Ղևոնդ Ալիշան

Պլպուլն Ավարայրի

Ո՞նց գաս, իմ լուսնակ, հեգիկ ու հանդարտ
Համասփյուռ լուսովդ ի լեռ, ձոր և արտ,
Եվ ի նահապետս, որ մըտոք մուլար
Գիշերաժամիկ ժուռ գամ յԱւարայր,
Ուր քաջ ու աննրման հարք մեր հայկազունը
Ընկան զետ հրսկա, կանգնեցան զվարթունք.
Միթե գա՞ս սրփոել ոսկերաց սրբբոց
Ձյունափայլ ամպեղ ոսկեթել ծածկոց,
Թե ճերմակ ճակտիդ՝ թեպետ և պայծառ
Քաջացս արենեն կատե՞ս կարմիր վառ.
Թե լրդիկ-մընջիկ ավշի՞ս տակավին,
Թե ի՞նչպես ընկավ Վարդանն ահագին,
Մահու սև ըստվերն ի սիրտ թըշնամյաց,
Զհոգին ձրգելով յերկին առ աստված:
Դու այլ, ո՛վ Տրդմուտ, տրտում ու արյունոտ,
Որ լալով ոլրիս ի մեջ շամբերուդ.
Եվ հովիկդ, որ գաս ի Մակվա քարեն
Կամ ի ծեր Մասյաց սրբբագան սարեն.
Դու այլ ինձ նրման դողդող և երեր
Թույլ թևք անցնիս սարեր ու ձորեր,
Անտառն անտառ, տերևն տերև
Կոծկոծելով գաս ի դաշտիս վերև,
Չայս մաշած շրնջիս վերջին հառաչանք

Ձրգել ի Հայոց սրբոսից արձագանք:
Ո~հ դու բարեկամ այրած սրբուերու,
Խոսնակ գիշերո, հոգյակ վարգերու,
Երգե՛ պրլպուլիկդ, երգե՛ ի սարեդ,
Չանմահ քաջքն Հայոց երգե՛ հոգվույս հետ.
Թաղեի վանուց ձենիկդ ինձ դիպավ,
Սրբոսիկս, որ ի խաչն էր կիպ, թունտ առավ.
Ի խաչին թենն թրոա ու հասա,
Գըտա գքեզ ի դաշտ քաջին Վարդանա:
Պրլպո՛ւլ, քեզ համար մեր հարքն ասացին,
Թե չէ հավ՝ պրլպուլ մեր Ավարայրին,
Եղիշյա հոգյակն է քաղցրագրուցիկ,
Որ գՎարդան ի վարդըն տեսնու կարմրիկ.
Չըմենն յանապատ կու գնա կա ի լաց,
Գարունն յԱրտագ գա ի թուփ վարդենյաց,
Երգել ու կանչել յԵղիշեին ձայն
Թե պատասխանիկ մ՛արգյոք տա Վարդան:
Թե կիսահոգի պրլպուլիս նըման
Ձենիկս հասնի ձեզ, որդի~ք Թորգոմյան,
Որդի~ք, որոնց հարք քաջք ու առաքինիք
Լըցուցին գդաշտեր, գըրքեր ու գերկինք.
Թե ի ծով սրտիդ կաթիլ մ՛արունիկ
Կա թե Հայ աղբյուրըն կամ Պահլավիկ,
Թե գփառքն հայրենյաց ձեզ այլ գըրեք փառս,
Հետ նահապետիս ելեք ի յԱրտագ: